

Efter at en Salme var sunget, traadte Pastor Madsen med mørk Mine frem ved Graven.

Den lille bredbyggede Mand med det sorte, tæt studsede Fuldskæg, de tykke, blodrøde Læber og de fanatisk mistænksomme Øjne forrettede Jordspaakastelsen med ilter Haand og myndig Stemme. Og som en Erstatning for den Dommedagstale, han ikke havde faaet Lov til at holde, gjorde han den „stille Bøn“ saa lang, at Enkelte tilsidst blev utaalmelige og satte deres Hatte paa.

Saa var Højtideligheden til Ende, og Følget spredtes langsomt.

III.

Der er nu forløbet et Par Aar siden denne Dag. Endnu hersker Pastor Madsen med Ild og Sværd i Vejlby og Skibberup, ja langt ud over Sognets Grænser strækker sig efterhaanden hans myndige Magt. Endog ovre i Sandinge sporer man stadig tydeligere hans Indflydelse samtidig med, at Højskolens Tiltrækning for Befolkningen synes i langsomt men ustandseligt Aftagende.

Dog har heller ikke Højskoleforstander Sejling ligget paa den lade Side. For Alt, hvad Venne-